

РЕШЕНИЕ

№ 14876

за поправка на очевидна фактическа грешка

гр. София, 16.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **772** по описа за **2024** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 175 от АПК, вр. чл.63, ал. 1 и чл. 63д от ЗАНН.

Постъпило е искане от страна по делото – кмета на Столична община, касатор по делото, съдът да допусне поправка на очевидна фактическа грешка, допусната в диспозитива на Решение № 2805/26.04.2024 г. постановено по КНАХД № 772/2024 г. по описа на АССГ.

Административен съд София - град, в качеството си на инстанция, постановила решението, чиято поправка се иска, като взе предвид наведените в молбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 175 от АПК, приема следното:

Съдът, намира същото за основателно, в това число по съображение, че самостоятелно е допустимо да поправи грешки в решението си..

Производството по КНАХД № 772/2024 г. по описа на АССГ е образувано по депозирана касационна жалба от Заместник – кмет на Столична Община срещу Решение № 5387/21.11.2023 г., постановено по НАХД № 8028/2023 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 115-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № СОА23-РД11-314/28.03.2023 г., издадено от Заместник – кмет на Столична Община, с което на В. А. В. е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20.00 лв. за нарушение на чл. 6, т. 1 от Закон за движение по пътищата /ЗДвП/.

Делото е разгледано в открито съдебно заседание и е постановено Решение № 2805/26.04.2024 г. постановено по КНАХД № 772/2024 г. по описа на АССГ, но вместо по посоченото решение на СРС, в електронното дело е поставено и постановено по делото съдебно решение, постановено по отношение на различно съдебно решение и НП.- Решение № 2893/19.06.2023 г., постановено по НАХД № 2854/2023 г. по описа на СРС, НО, 3-ти състав, с което е отменено НП № СОА23-РД11-103/24.01.2023 г., издадено от Заместник – кмет на Столична Община, с което на В. А. В. е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20.00 лв. за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП и вместо него е постановено друго, с което НП № СОА23-РД11-103/24.01.2023 г., издадено от Заместник – кмет на Столична Община, с което на В. А. В. е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20.00 лв. за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, е потвърдено. Посоченото съдебно решение и НП не е предмет а касационната жалба, по която е образувано адм.д. № 772/2024г. на АССГ.

Предвид на изложеното, постановеното в електронното дело в деловодната система на съда Решение № 2805/26.04.2024г. по адм.д. 772/2024г. на АССГ следва да бъде поправено, като касационният състав постанови ново съдебно решение по отношение на оспореното по делото решение, а именно - Решение № 5387/21.11.2023 г., постановено по НАХД № 8028/2023 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 115-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № СОА23-РД11-314/28.03.2023 г., издадено от Заместник – кмет на Столична Община, с което на В. А. В. е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20.00 лв. за нарушение на чл. 6, т. 1 от Закон за движение по пътищата /ЗДвП/. Поправката следва да бъде постановена по отношение на актовете, по които е формирана волята на съда в поправяното решение.

Поправеното решение на касационната инстанция в частта за мотивите има следното съдържание:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Заместник-кмет на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“, чрез процесуален представител юрисконсулт А. Г., срещу Решение № 5387/21.11.2023 г. по НАХД № 8028/2023 по описа на СРС, 115-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № СОА23-РД11-314/28.03.2023 г. на заместник-кмет на Столична община, с което на В. А. А. с ЕГН [ЕГН] и с адрес в [населено място], за нарушение на чл. 6, т. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 лева.

С жалбата се поддържа, че оспореното решение е постановено при неправилно приложение на закона - касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК.

Излага твърдения, че при издаването на отмененото НП не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила и в съответствие с материалния закон, а съдебното решение - постановено в противоречие със събраните по делото доказателства, като неправилно е приел, че наказаното с НП лице не е наказателно отговорно за описаното в АУАН и НП нарушение. Иска се отмяна на решението и потвърждаване на наказателното постановление. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение за две съдебни инстанции в размер, определен съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК.

В съдебно заседание касаторът- редовно уведомен, се представлява от юрисконсулт Г., която поддържа касационната жалба по изложените в нея съображения, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираните от ответника разноски.

Ответникът по касационната жалба В. А. А., чрез процесуалния си представител адв. П., изразява становище за неоснователност на касационната жалба, поддържа изложеното в писмен отговор – за правилност на съдебното решение, въззивният съд изложил обосновани мотиви за постановеното от него. Иска от съда да остави без уважение касационната жалба. претендира разноски по делото.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор В., счита касационната жалба за неоснователна и моли съда да остави в сила решението на СРС.

Административен съд София - град, XXVI касационен състав, съобразявайки се с посочените касационни основания, изразените становища на страните, мотивите на съдебния акт и фактите, които се установяват от събраните по делото доказателства, както и предвид разпоредбата на чл. 218 от АПК, определяща обхвата на касационната проверка, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е редовна и допустима - подадена е от страна, участвала във въззивното производство, за която решението е неблагоприятно, подадена е в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, а разгледана по същество е основателна.

В решението си СРС е приел за установено следното:

На 31.01.2023г. около 12 часа, в [населено място], от свидетеля К. - контрол автомобилен транспорт, било установено, че на [улица], на пътното платното върху бяла пътна маркировка М14(площ забранена за паркиране на ППС), е паркиран товарен автомобил „И. Д. 29 Л 9“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на В. А. А., с ЕГН [ЕГН] и с адрес в [населено място]. Свидетелят К. в отсъствието на водача на превозното средство съставил „глоба с фиш“ серия СО № 9140138, в който приел за установено, че В. А. като водач на товарния автомобил е паркирал неправилно върху пътна маркировка М14 неправилно товарния автомобил – нарушение на чл.6, т.1 ЗДвП и на основание чл. 186 вр. чл.183, ал.2, т.1 ЗДвП му наложил глоба в размер на 20 лв. Така съставения фиш бил поставен на предното стъкло. В същия ден В. А. подал жалба срещу наложената му глоба с фиш, като на 02.03.2023г.свидетелят К. в присъствието на двама свидетели и В. А., съставил АУАН с бланков номер 003061 за

нарушение на чл.6,т.1 ЗДвП при посочените обстоятелства в „глоба с фиш“. Въз основа на АУАН, при идентично възприета фактическа обстановка и правна квалификация на нарушението, от зам. Кмета на СО , на дата 28.03.2023г. е издадено и оспореното пред СРС НП, с което на основание чл.183, ал.2, т.1 ЗДвП е наложил на В. А. административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв.

Извън описаното в АУАН и НП, въззивният съд е приел в мотивите на съдебното решение, че между В. А. А. и „Виал Паркет“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] със седалище в [населено място], имало сключен договор за наем на товарния автомобил за срок от една година, считано то 01.09.2022г. Видно от данните по делото пред СРС, договорът за наем на товарния автомобил е представен с жалбата пред СРС, който договор няма достоверна дата.

Така приетото за установено от фактическа страна, е прието за установено въз основа на приобщените писмени документи по административно-наказателната преписка и свидетелските показания на актосъставителя К. и на Р. Б., като не е кредитирал приложените фотоизображения с доверие, доколкото не са събрани по реда на НПК, липсвали данни за устройството ,с което са заснети, точното местоположение, което възпроизвеждат, не е установена достоверността на изписаните дата и час, от същите не можело да се изведе каква е положената пътна настилка. Изложени са и мотиви, защо съдът кредитира показанията на свидетеля К. като достоверно и хронологично дадени, от същите се извеждали данни за дата, място и начин на установяване на нарушението, същите са ценени и като безпротиворечиви относно изнесените данни за мястото на контролна дейност, наличието на пътна маркировка, за разположението на товарния автомобил. Кредитирана е с доверие и справката за пътната маркировка на конкретната улица, за собственост на ППС. Съдът е обсъдил и показанията на свидетеля Б., който е изнесъл данни за дейността на дружеството – наемател на автомобила, както и, че автомобилът се ползвал ежедневно за дейността му а свидетелят го управлявал, също и на датата на нарушението - 31.01.2023г., видял е , че имало фиш, знаел, че А. е обжалвал фиша, също свидетелят Б. е посочил, че е заявил в ЦГМ, че именно той е управлявал МПС, но от там посочили, че им е нужен собственикът на МПС.

От правна страна съдът е приел, че жалбата е допустима, АУАН е съставен от компетентен орган, като е изложил мотиви за това – представената Заповед № СО А 22 – РД09-3069/13.12.2022г. на кмета на СО, издадена на основание чл.189, ал.12 ЗДвП.

Също съдът е формирал извод, че след оспорване на издадения на 31.01.2023г. фиш серия СО № 140138 е спазена процедурата по чл.186, ал.2 вр. ал.1 ЗДвП, както и сроковете по чл.34 ЗАНН.

Прието е допуснато нарушение на чл.42, ал.1, т.4, респективно чл.57 , ал.1, т.5 ЗАНН относно описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е издадено, конкретно относно описаното, че товарният автомобил бил паркиран върху „пътна маркировка М 14“ без да било разяснено какво е значението на пътната маркировка и какво правило за поведение въвежда, изписана била нарушената разпоредба, без съдържанието ѝ да е запълнено с конкретни действия/ бездействия, осъществени от санкционираното лице, с което максимално била ограничена възможността да

организира защитата си.

Съдът като се е позовал на пар.6, т.25 от ДР на ЗДвП – относно дефиницията на понятието „водач“ е формиран краен извод за недоказано, че именно А. е паркирал товарния автомобил върху пътна маркировка М14. Контролният орган в момента на съставяне на фиша не е установил кой е водачът, който паркирал в разрез с правилата за движение по пътищата, а след оспорване на фиша бил длъжен да положи процесуална активност за да установи автора на нарушението, както и субективните елементи от състава му. Още със съставянето на АУАН не било установено чрез изискващата се декларация по чл.188 ЗДвП кой е управлявал МПС на датата на констатиране на нарушението. Безспорно е установено по делото извършването на нарушението, но не било доказано авторството на деянието, доколкото свидетелят Б. е потвърдил пред съда неизгодни за себе си обстоятелства, че той е управлявал процесното МПС и той го е паркирал на забранена пътна маркировка.

Правна преценка на касационната инстанция:

Съдът намира подадената касационна жалба за основателна, а решението на СРС за неправилно, поради следните съображения.

Безспорно, от събраните по делото доказателства, се установява, конкретното нарушение законосъобразно е квалифицирано като такова на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, която възвежда задължението на всички участници в движението да съобразяват поведението си пътните знаци. В случая ясно е посочено, че товарният автомобил е паркиран неправомерно върху пътна маркировка М14 на [улица]. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Наредба № 2 от 17.01.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътна маркировка, с пътната маркировка "Начупена линия" М14 се очертава площ, забранена за паркиране на пътни превозни средства.

В конкретния случай правилен е изводът на СРС, че извършеното нарушение е квалифицирано правилно, но неправилно е приел, че не е установено авторството. Отговорността на собственика, по арг. от чл. 188 ЗДвП. е субсидиарна – той отговаря само, ако не посочи на кого е предоставил МПС. Съгласно чл. 188, ал. 1, когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство.

По делото действително има подадено възражение срещу издадения фиш от собственика В. А., но в него не се сочи различно лице да е управлявало товарния автомобил нито е представена договора за наем нито е посочено съществуването на такъв договор.

Съгласно приложимата норма на чл. 189, ал. 2 ЗДвП. редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай,

актосъставителят и свидетелят, посочен в АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации относно фактическата обстановка при извършване на нарушението. Нито към момента на съставяне на АУАН, нито в предвидения от закона срок посоченият като нарушител и собственик В. А. не е възразил срещу съдържащите се в акта фактически констатации. Установеното в АУАН, относно извършване на деянието, съставляващо административното нарушение е оспорено в съдебната фаза на производството. В случая съдът неправилно е кредитирал свидетелските показания на Р. Б., пред писмените доказателства и показанията на свидетеля К., доколкото собственикът в своите възражения не е посочил друг водач на автомобила, както и като е могъл, не е установил друго лице, управлявало автомобила чрез изискващата се декларация по чл. 188 от ЗДвП.

Настоящият касационен състав намира, че в производството пред СРС констатациите на АУАН не са оборени. Описаната в АУАН и НП фактическа обстановка съответства на събраните в хода на съдебно следствие писмени и гласни доказателства и води до извода, че правилно е ангажирана отговорността В. А. като собственик на автомобила.

Неправилно е приетото от съда, че при издаването на НП и АУАН е допуснато нарушение на изискванията за съдържание – относно описание на извършеното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, както и, че следвало да бъде разяснено съдържанието на маркировката „М14“, доколкото се касае за законоустановено съдържание на пътната маркировка. Пътните знаци и маркировка, правилата за движение, имат изрично предвидено в закона съдържание, предвид на което с посочването на пътна маркировка М14, не са нарушени права на защита на наказаното лице.

В отклонение от установеното в нарушената норма – чл.6, т.1 ЗДвП за наказателно отговорното лице, отговорността за нарушението правилно е възложена на собственика на автомобила. Няма пречка нарушение като процесното да бъде установено от контролен орган без пряк контакт с нарушителя – водачът на превозното средство. За констатираното нарушение заинтересованото лице – собственик или ползвател на автомобила, без съмнение е уведомено, предвид подадената жалба срещу съставената „глоба с фиш“. Тук е мястото да се отбележи, че собственикът на товарния автомобил, още при възражението срещу глобата с фиш е имал в пълнота възможността да посочи съществуващото наемно правоотношение за автомобила, да представи договора и декларацията по чл.188, ал.1 ЗДвП, и да се освободи от отговорност за допуснатото нарушение – паркиране на товарния автомобил при действие на забраната, установена с пътна маркировка М14. А. е узнал за глобата с фиш, след като е оспорил същата и направил искане да бъде съставен АУАН и издадено НП за да ги обжалва. Що се касае до довода на СРС, че е следвало да бъде проявена процесуална активност за да се установи авторството на деянието по предвидения процесуален ред, то следва да се посочи, че никоя разпоредба на ЗДвП или друг закон, не задължава контролният орган преди да издаде АУАН или наказващият преди да издаде НП, да изискват декларация от собствениците на автомобилите дали други лица не са управлявали същите на датата, мястото и часа на установеното нарушение. Подаването на декларацията по чл.188, ал. ЗДвП е предоставено на преценката на собственика на автомобила. Изводите на СРС за

проявено процесуално бездействие за установяването на автора на извършеното нарушение , не се споделят от касационната инстанция.

По тези съображения, в случая знанието на правилата за движение и на пътната маркировка е установено с издаването на свидетелството за управление на водачите на ППС и не е необходимо съдържанието им да се разяснява от контролния орган. Обратното, знанието е предпоставка за качеството на водач и притежаване на свидетелство за управление на МПС.

Предвид установеното в закона съдържание на пътна маркировка М 14 и знанието за съдържанието ѝ от административно-наказателно-отговорното лице, то не може да се сподели изводът за изискващо се пояснение какво съдържа пътна маркировка М14. Също не се споделят останалите доводи в решението за непълнота на описанието на нарушението и непосочване на съдържанието на нарушената разпоредба, неустановяването на вината, доколкото изрично е посочено, че виновно е нарушен чл.6, т.1 ЗДвП. Не е ограничено правото на защита на наказаното лице по съображенията изложени до тук.

По изложените съображения, касационната инстанция приема, че оспореното по делото решение е неправилно на основание чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде отменено. Спорът е напълно изяснен от фактическа страна, поради което следва да бъде разрешен по същество чрез потвърждаване на наказателното постановление.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на по 80 лв., за всяка една от двете инстанции, определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

На основание изложеното, и чл. 175 АПК съдът

РЕШИ:

ДОПУСКА поправка на фактическа грешка на Решение № 2805/26.04.2024г. по адм.д. 772/2024г. на АССГ, постановено по

отношение на Решение № 2893/19.06.2023 г., постановено по НАХД № 2854/2023 г. по описа на СРС, НО, 3-ти състав, с което е отменено НП № СОА23-РД11-103/24.01.2023 г., издадено от Заместник – кмет на Столична Община, като СЛЕД ПОПРАВКАТА, ПОПРАВЕНОТО СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ придобива следното съдържание:

"Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ АПК и чл. 222, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XXVI касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №5387/21.11.2023 г. по НАХД № 8028/2023 по описа на СРС, 115-ти състав, и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № СОА23-РД11-314/28.03.2023 г. на заместник-кмет на Столична община, с което на В. А. А. с ЕГН [ЕГН] и с адрес в [населено място], за нарушение на чл. 6, т. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 лева.

ОСЪЖДА В. А. А. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична община сумата от 160 /сто и шестдесет/ лева разноски по делото за две инстанции.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест. "

Решението за поправка на съдебното решение не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ